

Pickering sedí u stolu a právě odkládá jakési kartičky a la-dičku. Opodál stojí Higgins a zavírá několik zásuvek v registratuře, které zůstaly otevřené. V ranním světle působí jako statný, vitální, přitažlivý muž asi tak čtyřicetiletý. Na sobě má jakýsi černý pracovní redingot s bílým plátěným límečkem a černou hedvábnou vázanku. Je to typ energického vědce, vydatně, až prudce zapáleného do všeho, co lze vědecky zkoumat, přičemž pranic nebledí na sebe ani ostatní, natož na jejich pocity. Až na svůj věk a postavu je vlastně spíš jako velmi zbrklé dítě, které si nadšeně a blasitě všímá všeho kolem sebe, a vyžaduje podobnou pozornost, aby si nechtěně neublížil. Jeho způsoby se pohybují od laskavého tyranství, když má dobrou náladu, po bouřlivou neurlost, když se cokoli nedaří. Ale je tak bezmezně upřímný a prostý zlé vůle, že je i v těch nejméně neuvážlivých okamžicích k zulíbání.

HIGGINS (*když zavře poslední zásuvku*): Tak jsme to myslím probrali všechno.

PICKERING: Je to vážně úžasné. A to jsem toho vstřebal sotva polovinu.

HIGGINS: Chcete něco z toho projít znovu?

PICKERING (*vstane a přejde ke krbu, načež se usadí zády ke krbu*): Kdepak, děkuji, teď ne. Na jedno dopoledne toho bylo až až.

HIGGINS (*dojde za ním a zůstane stát po jeho levici*): Už vás nebaví poslouchat zvuky?

PICKERING: Ne. Je to děsivý nápor. Liboval jsem si, že dokážu vyslovit dvacet čtyři zřetelných hlásek, ale vašich sto třicet mě udolalo. Většinu od sebe nedokážu ani rozlišit.

HIGGINS (*zachichotá se a přejde k pianu pro něco sladkého*): To víte, chce to cvik. Nejdřív člověk žádný rozdíl neslyší, ale stačí poslouchat dál a zanedlouho zjistíte, že každá hláska je úplně jiná. (*Dovnitř nahlédne paní Pearceová, hospodyně pana Higginse.*) Co se děje?

PANÍ PEARCEOVÁ (*zaváhá, zjevně zaskočená*): Přišla za vámi nějaká mladá žena, pane.

HIGGINS: Mladá žena! A co chce?

PANÍ PEARCEOVÁ: Inu, pane, prý ji rád uvidíte, až zjistíte, proč přišla. Je to taková obyčejná holka, pane. Velmi obyčejná, jestli mi rozumíte. Měla jsem ji poslat pryč, ale napadlo mě, jestli nechcete, aby vám něco řekla do těch vašich mašinek. Doufám, že jsem to neudělala špatně, ale za vámi někdy chodí takoví divní lidé – nezlobte se na mě, pane, určitě –

HIGGINS: Nic se nestalo, paní Pearceová. Má ta dáma nějaký zajímavý přízvuk?

PANÍ PEARCEOVÁ: Naprosto příšerný, pane. Nevím, jak vás vůbec může zajímat.

HIGGINS (*Pickeringovi*): Tak se na ni podíváme. Zavedte ji dál, paní Pearceová. (*Přiskočí ke stolu a začne do fonografu zakládat nový válec.*)

PANÍ PEARCEOVÁ (*jen zpola smířeně*): Dobrá, pane. Když myslíte, tak já pro ni dojdu. (*Schází po schodech dolů.*)

HIGGINS: Tomu říkám štěstí. Ukážu vám, jak pořizuju nahrávky. Ona nám něco řekne, já to zapíšu nejprve Bellovou viditelnou řečí, pak foneticky podle Sweeta a nakonec ji nahrajeme na fonograf, abyste ji mohl poslouchat pořád dokola a mít přitom před sebou fonetický přepis.

PANÍ PEARCEOVÁ (*vrátí se*): Tohle je ta mladá dáma, pane.

Dovnitř s velkou pompou vejde květinářka. Na hlavě má klobouk se třemi pštrosími pery, oranžovým, blankytně modrým a červeným. Na sobě má téměř čistou zástěru a laciný kabát je trochu vyčištěn. Dojemnost té žalostné postavy s nevinnou marnivostí a důležitým vzezřením se Pickeringa, který vypjal brud' už předtím v přítomnosti paní Pearceové, dotkne. Higgins ovšem mezi muži a ženami činí jediný rozdíl – když nespíhá nebo nevolá k nebesům kvůli nějakému zanedbatelnému příkoří, žadoní u žen tak, jako dítě žadoní u chůvy, když z ní chce něco vymámit.